

Այսպէս գիտցաւ մեծարել մեր հարց սիրտը, միտքը, երեւակայութիւնն ու քը-
բարեպաշտութիւնն Ֆիսուսի նշանը, որ նալն ի սպաս դրաւ անոր. պատմեց,
իրենց տանջուած գոյութեան խորհրդա- վիպեց, նուիրեց անոր զգայուն և խոր-
նշանն և պահապանն էր միանգամայն, իմաստ երգեր, աղերսելով միշտ Փրկչին.
մեծ խնամով հաւաքելով անոր և յարա- « Խաչ քո եղիցի մեզ ապաւէն » այս
կից սուրբ գործեաց նշխարները : Իւր տառապանաց աշխարհին մէջ :

Հ. ՎԱՐԴԱՆ ՀԱՅՈՒՆԻ

“ ՀԱՐԱՆԻՔ ԵՆՁ ”

Յովն. Ժ. 11

Կը հաւատամ քեզի անհուն տենչանքով
Ո՛վ սուրբ բարբառ կենդանի.

Դուն ինձ բացիր լոյսի ճամբան անվրդով
Սրբութեան մէջ հաւատքի :

Աստուած էիր, և նոյն հողով սահմանուած
Կարօտ մըտքիս՝ տեսութեան.

Երկինքներէն, մըրրիկներէն անջատուած
Ձայնըդ նոյնն է յաւիտեան :

Կ'անցնին դարեր — և յորձանուտ ամբոխներ
Հորիզոնէ հորիզոն.

Դու միայն կաս տիեզերքի ազատ տէր
Անժամանակ, անշարժուն :

Քեզ փընտռեցի երկընքի մէջ, ծովուն մօտ
Աւետարանըդ ձեռքիս,

Յայտնուեցար զերդ նորածագ առաւօտ
Հազար կողմէն աշխարհքիս :

Մի՛ հարցնեմ, կը հաւատամ սըրտագին
Խորհուրդներուդ ծընրադիր.

Տըժգոհ էիր կարծես փառքով երկընքին
Հող ու մարմին սիրեցիր :

Կը հաւատամ որ այդ զըձուձ ձորձին տակ
Աստուած մը կայ մարդացած.

Որ լոյսէն լոյս, և աղբիւրէն անապակ
Ձըւարթ ծագումն է առած :

Կը հաւատամ թաքոր լերան տեսիլքին
Ու ձիթենեաց ողբերուն.

Կը հաւատամ յաւերժական հըրաշքին
Քրիստոսական դարերուն :

« Հաւատա՛յք ինձ », կը հարցընես զըթաւիր
Քու ձեռքերուդ շինածին.

Կոյրերուն լոյս, ու մեռածին կեանք տըւիր
Ի՛նչպէս հետեւի քու Եսին :

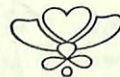
Ինչո՞ւ սակայն խօսքերուդ մէջ թախիժ կայ,
Ինչո՞ւ խըռովք հոգեկան.

Նոյն սիրտն է որ իմ կուրծքիս տակ կը զոփայ
Անապահով փըրկութեան :

Նոր մըրրիկներ զիս կը վարեն ծովէ ծով
Լըքուած բախտին և անյոյս.

Քեզ ընտրեցի կեանքիս խարխիսն ապահով
Իմ լոյս, իմ լոյս, ո՛վ Յիսուս :

Հ. Վ. ՅՈՎՀԱՆՆԵՍՅԱՆ

ՍՕՆԱԹ ԿԱՆԱՅԻ ՀԱՐՍԱՆԻՔԻՆ ՀԱՄԱՐ

ԿԱՆԱՅԻ ՄԷՋ ՀԱՐՍՆԻՔ ԷՐ

Կանայի մէջ

Ի Գալիլեա

Հարսանիք էր հրաշքի սիրով

Հարսը տրտում

Տրտում անոյշ աղջիկ մըն էր

Ու դողահար լոյսերու մէջ դէմքին վըրայ
Չեռքերուն վրայ որ շղթայուած էին սրտին
Այնքան հազիւ տեսանելի այնքան աղուոր

Ստուեր մը կար

Կարծես երկար թարթիչներու ծայրէն զըծուած

Կարծես երկար ու լուսաշող փետուրներու

Ոնիրական թռչուններու թեւէն ինկած

Կանայի մէջ

Ի Գալիլեա

Երկու ձեռքեր իրենց գիծերն էին խառնած

Երգումի շունչ մը կը հասնէր

Աստղերուն մէջ

Հարսանիք էր հրաշքի սիրով

Եւ տունն ամբողջ կը բարախէր սրտի մը պէս

Գինով ու մռայլ

Հարսնիքին տունը ձայներու պարտէզ մըն էր

Նըւագներու տաւիղներու պարտէզ մըն էր

Չեռքերը ծափ կը զարնէին և շրթներու

Ծրծաղին մէջ

Արդէն գիշերն արշալոյսին առագաստուած

Իր աստղերուն արծաթէ մրափը կ'անձրեւէր

Հարսանիք էր ի Գալիլեա

Կը սպասէին որ Դուն գայիր

Կը սպասէին որ տունին մէջ ձայնըդ հնչէր.

Ու մատներուդ հրաշքը բացուէր լոյսերու մէջ

Եւ քու անձիդ անհուն երկինքն երկրին վըրայ

Գարունը ըլլար ու բուրվառէր

Կը սպասէին որ Դուն գայիր

Որովհետեւ

Ատեն մը կար

Ժամանակին սլաքը կարծես կանգ էր առած

Կէտի մը վրայ

Տիեզերքին սրտին վերայ
Ժամանակին կարմիր սլաքը խորհրդաւոր
Ատեն մը կար որ հացը Դո՛ւն էիր միայն
Եւ աղը Դո՛ւն էիր և ջուրը Դո՛ւն էիր
Հոգիներու բաժակին մէջ
Գինովութիւնը Դո՛ւն էիր
Եւ այս երկրէն երկինք տանող ճամբայ մը կար
Եւ առաջնորդն անմեղութեան աղանձներ ուսերուն վրայ
Դո՛ւն էիր սոսկ
Եւ քու ձեռքիդ մէջ ուռիի ոստ մը կանանչ
Եկած էիր ամէն սրտի
Քար ապառաժը բանալու
Եկած էիր ամէն խօսքի
Շնչաւորել գաղտնիքը սուրբ
Ու ոտքերուդ հետքին վրայ բազմութիւններ
Որ տեսլախար էին կարծես
Կեանքը թողած արեւներու մոխիրին տակ
Կը դիմէին կախարդանքիդ
Ատեն մը կար
Աղանձներ կը բնակէին սրտերու մէջ
Զինասպիտակ աղանձներ կը բանային
Թեւեռն իրենց ամէն լոյսի ճառագայթի
Չայները սէր կը հծծէին
Ու կը բխէր երգը երկրին աղբիւրներէն
Ու կը բխէր լոյսը երկրին ճրագներէն
Ու կը բխէր գինին երկրին հնձաններէն
Աստղերը պար կը դառնային խօ՛ւ ու ժպտուն
Ու կը ծաթէր բոցի մը պէս ամէն հոգի
Կեանքին պարտէզը բացուած էր հրդեհի մէջ
Եւ Դո՛ւն եկած էիր աշխարհ
Քո՛ւ շքնորհիւ
Աստուածութիւնը մարդերու հայուածքին շուրջ
Իր խորհուրդին ծիրն էր զըծած
Եւ դուն ամէն օդակ ամէն շղթայ քեզի՛
Կապած էիր տիեզերքի երազին մէջ
Եւ քու գարթումըդ աղեղի մը շարժումն էր
Սրտերու շուրջ
Ինչպէս նաւի մը շարժումով ծովը ծրփուն
Նոր խոստումներ ու նոր յոյսեր կը մըրըկէ
Եկած էիր Դո՛ւն աստղերու արշալոյսով
Եկած էիր խունկի ձէթի և ստաշխի
Նըւիրումով
Ու նոր ամէն գեղեցկութեան
Ու նոր ամէն երազի մէջ
Խունկ ու ծաղիկ սփռելու

Հարսանիք էր

Ի Գալիլեա

Ու դեռ Քեզի՛ կը սպասէին
Կանայի մէջ այն գիշերուան ջահերն ամբողջ
Կանայի մէջ այն գիշերուան սրտերն ամբողջ
Կը տրոփէին քեզի համար

Եկա՛ր

Ե Կ Ա Մ Ր

Հո՛ն էր արդէն Աստուածամայրը հո՛ն էին
Աշակերտներդ հոգեպաշտ
Եւ լոյսերու ոսկի ծնծղան
Ոտքիդ առջեւ ինկաւ հնչեց
Ու պսպղեաց կուրծքի մը պէս բոցահաւի
Բոլոր ձայները բարձրացան փոթորկեցան
Եւ աչքերու հայելին քեզ միայն պահեց
Իբրեւ տեսիլք
Իբրեւ հըրճք
Երկարատեւ սիրոյ խորհուրդ
Բայց ա՛լ դադրած էր հոսելէ կարմիր գինին
Ու թափոյնները դատարկուած էին արդէն
Մայրըդ քեզի փութաց
Աչքերը տրամաւէտ
Ըսաւ քեզի և Դո՛ւն մըտիկ ըրիր անոր
Ու ժպտեցա՛ր
Շրթներուդ վրայ լոյսի աղեղ մը գծուեցաւ
Ըսիր խօսքեր զոր հրեշտակները լըսեցին
Եւ ձեռքերուդ զիծերուն վրայ բոց մը վազեց
Ամէն աստղի արշալոյսէն —
Չայնըդ ըսաւ
« Թափոյններուն մէջ յորդազեղ ջուր լեցուցէ՛ք »
Ինչ պատրանք էր
Ինչ երազէ հաղորդւած բերկրութիւն էր
Աչքերդ երկինք սեւեռած
Մըմջեցիր խօսքեր և յետոյ լըփին
Դո՛ւն ժպտեցա՛ր —
Թափոյններէն հիմա գինի՛ կը հոսէր
Ծափ ու ծիծաղ
Լըռութեան թեւն էր բացուած
Այնքան խորունկ և սրտերուն կը լըսուէր
Տրոփը ուժգին զարկերով
Երբոր ջահերը բռնկեցան վերըստին
Կեանքին պարտէզը բացուեցաւ հրդեհի մէջ
Եւ քու ձեռքերդ միացան ամէն ձեռքի

